

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispartita

Dominicus

Francofurti, 1613

Annus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

Aristoteles. Illud amicis ac discipulis inter differendum frequenter solebat ingerere. Visum accipere lumen a circumfuso aere. animum autem a discipulis liberalibus. Sentiens, ingenium adolescentum disciplinis acui, & ad reliqua philosophiae mysteria reddi perpicax. Laertius cap. 5. lib. 1.

Socrates, Xenophontem in angiportu quodam habuit obuium: quamque videret adolescentem rara indole, porrecto baculo vetuit ne praeteriret, vbi conficisset, rogauit, vbi fierent venderenturque variae merces, quibus vulgo vtuntur homines? ad id quum promptè respondisset Xenophon, percontatus est vbi homines fierent boni? cum adolescens respondisset, se id nescire: Me igitur sequere, inquit, vt hoc dicas. Ex eo Xenophon cepit esse Socratis auditor. Absurdum est, scire vbi parare queas honestam vestem, aut poculum: & ignorare, vnde tibi comparare possis animi cultum. Erasim. lib. 2. apoph.

Ispocrates, videns ex discipulis agri sui colendi studiosum, ceterum in exornandis moribus desidem: Vide, inquit, ne agrum mitiore cultio: emque faciens, tu in cultus animo atque agrifus profusus euadas. Strab.

§ HIROGLYPHICA.

Equus animi elati ac ferocis hieroglyphicum esse potest. Sic enim Prudentius elationem animi describens ait,

Forse per effusas inflata superbia turbas
Insensu voluabat equo.

Pier. Valer. lib. 4. pag. 38. F.
Nec ingratum fuerit hieroglyphicum. quo animi desponsio & desperatio significetur. vbi quis Equum cespit antem, aut prioribus prolapsum pedibus appingat. Idem lib. 4. pag. 42.

Animum purum, supra terrenas feces elatum, & diuinarum tantum rerum meditationi deditum per Ciconiam hieroglyphicè significant factæ etiam nostrorum literæ. Fastigia enim apicesque rerum semper quærit Ciconia. Pierius Valerius lib. 17. pagina 150. F.

Accipitrem sursum versus tendentem si quis pingat, animum qui ad diuina suscollatur intelligemus: quem si quis ad inferna delabentem effinxerit, animum significabit, qui se ad ea, quæ terræ beneficia sunt, examinanda explicauerit. Pier. Valer. lib. 21. pagina 195.

Hominem, qui animum suum à vitij affectibusque cruciabilibus depurat, quæque se ledant eximat atque depellat significare si vellet, Sceloporem effigiant, eam nonnulli centipedam vocant. Rationem vide apud eundem. Pier. lib. 20. pag. 280.

Vas obturatum plerumque animi significatum habere perhibetur. Pier. Valer. l. 56. p. 539.

Vide Magnanimitas,

Annus.

DEFINITIO.

ANNUUS, Græcè ἔτος, ἔτος, & ἔτος, ἔτος, ἔτος dicitur. Et teste Festo, Græcum est. Sunt tamen, qui velint Latinum esse, vt Arceus Capito (teste Macrobio lib. 1. Satur.) qui annum ipsum à circuitu temporis dictum putat, ab an, quod est circum, & nonas, & inde annum deduci manifestum est. Alij ab annulo, quia instar annuli in se redeat. Vt Iugil.

Atque in se sua per vestigia soluitur annus.

Annus lunaris mensis est, quia luna paulo minus quam mensem in Zodiaci circuitione consumit.

Annus solis dies 365, & quadrantes continet, quibus sol Zodiacum lustrat. Ita vt quarto quoque anno dies intercaleatur, hic etiam magnus dictus est lunaris in comparatione. Vt Iugil.

Interea magnum sol circum voluitur annus.

Annus magnus continet duodecim millia, quingentos, & quinquaginta quatuor annos solares, vt testatur Cicero.

Hebr. Annus Schanab, propter mutationem & reuolutionem seu iterationem dicitur: quod videlicet annus annuum perpetua ferie sequatur: vt & inuisos Græcorum: à verbo Schana, mutatur, iteratur, secunda vice repetitur. Seculorum sane reuolutio, iterario est atque secundaria repetitio annorum qui in se ipsos per solis repetitos labores suæque per vestigia voluuntur. Vide Etymologic. trilingue Lugdun. pag. 70. & 71.

§ LOCI BIBLICI.

Annus Iubilus, Leuit. 25. 12. Anno septimo debita remittebantur, Deut. 15. 1. &c. Annorum Solis & Lunæ cursu facta distinctio, Genes. 1. 14. Anni septuaginta captiuitati Babylonice præfixi, 2. Paralip. 36. 21. Ierem. 25. 11. & 29. 10. Daniel 9. 2. Anni quadringenti ser-

uitus Egyptiacæ, Genes. 15. 2. 13. eorum initium flectio exorti feminis Abrahæ, id est, à nato Isaac, ex quo cõsecutus est promissionis semen, de quo agitur in illa & præcisè impletur, cum Israelitè ex Egypto educuntur, verò quadringentorum triginta, quorum fit mentio, Ezech. Gal. 3. 17. initium fieri debet ab initio peregrinationis Anni septuaginta vitæ humanæ præfixi, Psalm. 90. 10.

§ PHILOSOPHICÆ SENTENTIÆ.

Est annus quem αἰμακτὴρ ἐξὲς appellant, quasi diuinitas. Constat hic ex annis septem, sed nouis repetitis, vel octo, vt prius multiplicatis. Horum annorum summa fit sexagesimus annus, vt dicitur in multa hominum obseruatum, expertumque esse in senioribus plerumque sexagesimum tertium vitæ annum cum periculo, & cetera venire, aut corporis morbi que grauioris, aut vitæ interitum mi ægitudinis. Allegaticè partem epistolæ Augusti Cæsaris ad Caicum nepotem suum scripsit. Spero te, inquit, latum & valentem celebrasse tertium & sexagesimum natalem tuum, vt vides, αἰμακτὴρᾶ communem seniorum omnium sexagesimum euasimus.

Vide plura apud Leunium Lemn. cap. 32. lib. 2. de mirac. 24. mirac.

Annus magnum mundi expleri putant plerique, quoniam stia omnia ad eandem profus & in cispis & inuenem, quam habent hodie, reuertentur. Hoc spatium alij 3900. annorum solent, numero, alij aliter metuantur putant. Sic in Vita, Enn. 5. l. 7.

Annorum diuinitas vbi reperitur, fides rerum gentium lingua petenda est: ex qua translatus est quod habemus. Mirand. in Astrologiam lib. c. 8.

Antichristus.

§ DEFINITIO ET ETYMOLOGIA.

ANTICHRISTVS, Græcum vocabulum est. ἀντίχριστος enim contra est, & Christus, contra Christum.

§ LOCI BIBLICI.

Antichristus quis, & eius regnum, Esai. 11. 4. Dan. 7. 2. & 8. 23. 23. & 9. 27. & 12. 11. Zach. 1. 15. Math. 24. 24. Mar. Ioan. 1. 43. Act. 20. 29. 2. Thess. 2. 1. Tim. 4. 1. 2. Tim. 2. 18. 22. & 4. 2. 2. Io. 7. 7. Iuda & 10. Apoc. 11. 7. & 12. 8. & 14. 9. & 18. 8. iam in mundo est, 1. Ioh. 4. 3. in Deum blasphemus est, 2. Thess. 2. 4. filius perditionis, & homo peccati vocatur. Hoc seductor est, Math. 24. 5. 2. Thess. 2. 4. 2. Ioan. 7. 7. Iup. 2. Thess. 2. 4. iniquitatis mysterium iam pridem operabatur. Vt tempore reuelandus, 2. 6. à reprobis adoratur, 2. 8. Antichristi racula mendacia, quibus eius imperium stabili operum imperium caducum, & 9. Antichristi multi, 1. Ioan. 2. 18. eorum ceteri exturi, & 19. Antichristi reuelati certissima signa, 1. 4. 2. 1.

§ PATRUM SENTENTIÆ.

Nulli dubium est, Apostolum (2. Thess. 2. 1. & c.) de Antichristo loquutum esse, quem refugam vocat, vtique à Domino Deo, si de omnibus impijs meriti dici potest, quanto magis de istius in quo templo Dei vt Deus sit seclusus, incertum est: Vnde ruina templi, quod à Salomone rege constructum est, ante Ecclesia. Non enim templum alicuius idoli, aut Demoniolum Dei Apostolus diceret. Vnde nonnulli, non ipsum patrem sed vniuersum quodammodo corpus eius, id est, ad eum pertinet hominum multitudinem, simul cum ipso suo principatu, eo intelligi Antichristum volunt. August. de ciuitate Dei, lib. 19. cap. 19.

Iam ergo attendamus quis Christum neger, & non attendit ad linguam, sed ad facta. Non audio quid sonet, sed quid vult, quæ loquuntur, & verba requirimus: Magis mendax est Antichristus, qui ore proficitur Iesum Christum, & factis negat. August. in 1. ep. 10. 100.

Apostolus ostendit, Antichristum non solum dissimulasse se superiorem nominatum esse, sed etiam in diuino templo situm vt Deum. Diuinum autem templum ecclesiam appropinquat in memoriam reuocans quæ sepe docuerat. Theodoret. in 1. 107.

Antichristus in domo Domini in sede Christi sedebit. August. ad Thess.

Exercitus Antichristi sunt omnes hæreses, præcipue ista, quæ tenuit Ecclesiæ locum, & stetit in loco sancto, ita vt